

I

*I*n de Alexander Valley riepen de vogels al tegen elkaar in de stilte van de vroege morgen, toen de zon langzaam opkwam boven de heuvels en gouden vingers opstak in een lucht die al snel bijna purper was. De bladeren aan de bomen ritselden zacht in een nauwelijks voelbare wind op de plek waar Crystal stilstond in het natte gras en boven zich de lichtende lucht zag uitbarsten in glinsterende kleuren. Even hielden de vogels op met zingen, alsof ook zij bevangen waren door de schoonheid van het dal. Daar lagen de weelderige akkers, omsloten door heuvels waarover hun vee grazend ronddwaalde. De boerderij van haar vader was tachtig hectare groot en de vruchtbare aarde leverde maïs, walnoten en druiven op, al zorgde het vee dat zij fokten voor hun grootste winsten. De Wyatt Ranch was al een eeuw lang winstgevend geweest, maar het was niet om wat het bedrijf hun opleverde dat Crystal ervan hield, het was om de boerderij zelf. Ze had het gevoel geluidloos in contact te staan met geesten die ze aanwezig wist wanneer ze naar het hoge, in de wind ritselende gras keek en de warmte van de zon op haar lichtblonde haar voelde, waarbij ze zachtjes begon te zingen. Haar ogen hadden de kleur van de zomerlucht, haar benen strekten zich lang en sierlijk uit toen ze opeens begon te rennen, het natte gras plattrappend onder haar voeten, op weg naar de rivier. Ze ging zitten op een gladde grauwe rots, voelde

het ijskoude water over haar voeten stromen en keek toe hoe het zonlicht de rotsen bereikte. Ze hield ervan de zon te zien opkomen wanneer ze over het land rende; ze vond het heerlijk daar te zijn, levend, jong en vrij, één met haar wortels, één met de natuur. Ze zat daar graag op stille ochtenden te zingen, waarbij haar stem om haar heen golfde, magisch, ook zonder muziek. Zingen had daar, waar alleen God haar hoorde, iets heel bijzonders.

Er waren veeknechten die de koeien hoedden en Mexicanen die in de maïs en de wijngaarden werkten, maar haar vader hield toezicht op alles. En er was niemand die zoveel van de boerderij hield als zij of haar vader, Tad Wyatt. Haar broer, Jared, hielp zijn vader wel eens na schooltijd, maar hij was net zestien en leende liever de pick-up van zijn vader om met zijn vrienden naar Napa te gaan. Dat was vijftig minuten rijden van Jim Town. Hij was een knappe jongen met het donkere haar van zijn vader en een talent voor het africhten van wilde paarden. Hij had overigens net zomin als haar zuster Becky, die poëtische schoonheid van Crystal. Becky zou vandaag gaan trouwen en Crystal wist dat haar moeder en haar grootmoeder al druk bezig waren in de keuken. Ze had hen gehoord toen ze wegsloop om de zon boven de bergen te zien opkomen. Crystal stapte de beek in en voelde haar voeten gevoelloos worden en haar knieën tintelen, terwijl het water steeg tot aan haar dijen. Ze schaterde in de zomermorgen, trok haar dunne katoenen nachtpon over haar hoofd en gooide hem naar de kant. Ze wist dat ze door niemand kon worden bespied terwijl ze daar vol gratie in de beek stond, zich volkomen onbewust van haar ont-hutsende schoonheid, als een jonge venus verrezen uit de beek in de Alexander Valley. Uiterlijk leek ze in alle opzichten een vrouw zoals ze daar stond, het lange, lichtblonde haar met één hand boven het hoofd houdend, de lijnen van haar prachtige lichaam langzaam onderdompelend in het koude water. Alleen degenen die haar goed kenden, beseften hoe jong ze was. Een vreemde zou haar als volwassen hebben beschouwd, achttien of twintig misschien, met haar volgroeide lichaam en haar

grote blauwe ogen waarmee ze opkeek naar de vroege morgenzon en die ze dichtkneep tegen het felle licht. In haar glanzende naaktheid had ze een beeld kunnen zijn, gehouwen uit heel lichtroze marmer. Maar ze was geen vrouw, ze was een meisje van nog geen vijftien, al zou ze die zomer vijftien worden. Ze lachte in zichzelf bij de gedachte dat ze haar zouden zoeken, dat ze naar haar kamer waren gegaan om haar wakker te maken omdat ze moest helpen in de keuken, dat haar zuster woedend zou zijn omdat ze verdwenen bleek te zijn, dat haar grootmoeder met haar tandeloze mond klokkende geluiden van ergernis zou maken. Als gewoonlijk was ze aan hen ontsnapt. Dat was wat ze het liefste deed, vluchten voor vervelende plichten en vrij door het land rennen, dwalen door het hoge gras of in de bossen bij winterse regens. Of rijden op een ongezadeld paard, in zichzelf zingend, tot over de heuvels naar de geheime plekken, ontdekt tijdens lange ritten met haar vader. Ze was hier geboren en eens, wanneer ze stokoud was, even oud als oma Minerva of ouder zelfs, zou ze hier sterven. Met elke vezel van haar ziel hield ze van de boerderij en het dal. Ze had de passie van haar vader geërfd voor het land, de vruchtbare bruine aarde en het weelderige groen waarmee de heuvels in het voorjaar waren bedekt. Vlakbij zag ze een hert staan en ze glimlachte. In Crystals wereld bestonden geen vijanden, geen gevaren, geen verborgen angsten. Ze hoorde hier thuis en twijfelde er geen moment aan dat ze hier veilig was.

Ze zag de zon hoger komen in de lucht en waadde traag terug naar de oever, moeiteloos op haar lange benen van steen naar steen springend, tot ze bij haar nachtpon was. Ze trok hem over haar hoofd; de stof kleefde aan haar natte lichaam en de massa lichtblond lang haar viel over haar schouders. Ze begreep dat het tijd werd om terug te gaan; ze zouden intussen wel razend zijn. Haar moeder had zich vast al beklaagd bij haar vader. Ze had de vorige dag geholpen vierentwintig appeltaarten te bakken, ze had brood gebakken, kippen panklaar gemaakt, zeven hammen helpen koken en ze had rijpe vlees-tomaten gevuld met basilicum en walnoten. Ze had haar por-

tie wel gedaan en ze wist dat er niets meer viel te doen dan zenuwachtig worden, in de weg lopen en luisteren hoe Becky haar broer uitfoeterde. Ze had nog volop tijd om te gaan douchen, zich aan te kleden en om elf uur in de kerk te zijn. Ze hadden haar niet nodig, dat dachten ze alleen maar. Zij zwierf nu eenmaal liever over de akkers en waadde door de beek wanneer de dag aanbrak. De lucht was al warmer geworden en de wind ging liggen. Het zou een prachtige dag voor Becky's trouwpartij worden.

Ze kon het huis in de verte zien en ze hoorde de stem van haar grootmoeder schel roepen vanaf de veranda langs de keuken: 'Crystal...!' Het woord leek van alle kanten weerkaatst te worden, terwijl ze lachend op haar lange benen met wapperend haar op het huis afrende.

'Crystal!' Haar grootmoeder stond op de veranda toen ze bij het huis aankwam. Oma Minerva droeg de zwarte jurk die ze altijd aanhad als ze iets belangrijks te doen had in de keuken. Ze had er een schoon wit schort voor en ze kneep woedend haar lippen op elkaar zodra ze Crystal op zich af zag springen in haar witkatoenen nachtpon die vochtig aan haar naakte lichaam kleefde. Er was niets gekunstelds aan het meisje, ze was niet achterbaks, ze had alleen die schrikbarende natuurlijke schoonheid, waarvan ze zich nog niet bewust was. Voor haar eigen gevoel was ze nog altijd een kind en eeuwen verwijderd van de lasten van het vrouw-zijn. 'Crystal! Wat zie je eruit! Je kunt dwars door die nachtpon heen kijken! Als een van de mannen je zo zou zien...'

'Het is zaterdag, oma... er is hier niemand.' Ze lachte openlijk tegen het oude, verweerde gezicht, met een brede grijns, zonder enige verlegenheid of berouw.

'Je moest je schamen en je had allang thuis moeten zijn om je klaar te maken voor de trouwerij van je zuster.' Oma mopperde afkeurend en streek met haar handen langs haar schort. 'Bij zonsopgang als een wilde ronddraven! Er moet hier werk gedaan worden, Crystal Wyatt. En nou naar binnen, ga maar kijken of je nog iets voor je moeder kan doen.' Crystal lachte

vaag en rende om de brede veranda heen, waarna ze gemakkelijk door haar slaapkamerraam naar binnen kon klimmen. Haar grootmoeder sloeg de hordeur dicht en ging weer naar de keuken om haar dochter te helpen.

Alleen op haar kamer bleef Crystal even staan, in zichzelf neuriënd, en trok de nachtpon uit, die ze achteloos als een nat hoopje in een hoek smeed. Ze bekeek de jurk die ze zou dragen bij Becky's trouwerij. Het was een simpel wit katoenen jurkje met pofmouwen en een klein kanten kraagje. Haar moeder had het voor haar gemaakt en het zo eenvoudig mogelijk gehouden, zonder strookjes of andere verfraaiingen die de aandacht op haar toch al opvallende schoonheid zouden vestigen. Het leek wel een kinderjurk, maar Crystal vond het niet erg. Ze kon hem later naar feestjes van de kerk dragen. Ze hadden eenvoudige witte pumps gekocht in Napa en haar vader had een paar nylons uit San Francisco voor haar meegebracht. Daar had haar grootmoeder ook afkeurend over gemopperd en haar moeder had gezegd dat ze te jong was om ze te dragen.

'Ze is nog maar een kind, Tad.' Het ergerde Olivia altijd als hij hun jongste dochter verwendde. Hij bracht vaak iets lekkers voor haar mee uit Napa of San Francisco, of iets leuk om aan te trekken.

'Dan voelt ze zich ook een beetje feestelijk.' Crystal was het kind dat hij vanaf haar geboorte had aanbeden, en hij kreeg altijd een week gevoel wanneer hij haar zag. Als baby had ze een stralenkrans van lichtblond haar gehad en een paar ogen die recht in de zijne keken, alsof ze alleen hem iets bijzonders te vertellen had en niemand anders. Ze was een kind dat met dromen in haar ogen was geboren en iets magisch om zich heen had, waardoor mensen bleven staan en naar haar keken. Ze hadden altijd naar Crystal gekeken. Mensen werden door haar aangetrokken, zowel door iets in haar innerlijk als door haar schoonheid. Ze leek op niemand in de familie, ze was uniek en ze was de muziek in haar vaders hart. Hij was degene die haar naam had gekozen toen hij haar vlak na haar geboorte in Olivia's armen had zien liggen, een prachtig kind dat licht leek uit

te stralen. Crystal. De naam paste precies bij haar met haar heldere ogen en dat zachte, lichtblonde haar. Zelfs de kinderen met wie ze in haar jeugd had gespeeld, hadden gevoeld dat ze iets bijzonders was, op een bepaalde ongrijpbare manier anders. Ze was vrijmoediger, pienterder en gelukkiger dan de anderen en ze liet zich nooit volledig sturen door regels en beperkingen die haar door anderen waren opgelegd. Zoals haar nerveuze, eeuwig klagende moeder of haar veel minder mooie oudere zuster, of haar broer die haar onbarmhartig plaagde en zelfs de strenge grootmoeder, die bij hen ingetrokken was toen Crystal zeven was nadat opa Hodges in Arizona was gestorven. Alleen haar vader leek haar te begrijpen; hij wist als enige hoe uitzonderlijk ze was, een zeldzame vogel die je zo nu en dan vrij moest laten rondvliegen om hoog op te stijgen boven het aardse en alledaagse. Ze was een wezen dat hij direct uit Gods hand had ontvangen en voor haar overtrad hij voortdurend de regels. Hij gaf haar kleine cadeautjes, maakte uitzonderingen voor haar, ook al ergerde iedereen zich daaraan.

‘Crystal!’ Ze hoorde de scherpe stem van haar moeder buiten de deur van de slaapkamer die ze bijna vijftien jaar met Becky had gedeeld. De deur ging open voor ze de tijd kreeg te antwoorden en Olivia Wyatt keek haar gejaagd en afkeurend aan. ‘Waarom sta je daar zo?’ Crystal was mooi in haar naaktheid en Olivia zag dat niet graag. Ze dacht liever niet op die manier aan haar dochter, al bijna een vrouw en toch met die argeloze ogen van een kind waarmee ze nu keek naar haar moeder die al gekleed was in de blauwzijden jurk waarin ze Becky’s huwelijksinzegening zou bijwonen. Ze droeg er een schoon wit schort voor, zoals dat van oma Minerva. ‘Trek je kleren aan! Je vader en je broer zijn al op!’ Ze keek Crystal streng aan en drukte de deur achter zich dicht, alsof ze dacht dat die twee op de gang stonden te wachten om Crystals naakte lijf te zien. In feite zou haar vader haar alleen hebben bewonderd, verbaasd dat ze zoveel meer vrouw leek dan ze was, en Jared zou als altijd ongevoelig zijn gebleken voor de opvallende schoonheid van zijn zuster.

'O, mama...' Ze wist hoe woedend haar moeder zou zijn geweest als ze haar even daarvoor naakt in de beek had zien staan. 'Ze komen hier echt niet binnen.' Ze lachte met een argeloos schouderophalen, terwijl haar moeder bleef kijken.

'Je weet dat er nog heel wat te doen is! Je zuster moet geholpen worden met haar bruidsjurk. Oma heeft hulp nodig bij het voorsnijden van de kalkoen en het afsnijden van de hamplakken. Kun jij je nou nooit eens nuttig maken, Crystal?' Ze wisten beiden dat ze dat wel degelijk deed; maar zelden voor de vrouwen in huis, altijd voor haar vader. Ze reed liever met hem op de tractor of hielp hem met het bijeendrijven van het vee als hij te weinig werkkrachten had. Ze trok er bij weer en wind onvermoeibaar op uit om verdwaalde kalveren binnen te brengen; ze had de gave zachtmoedig met hun levende have om te springen. Maar dat waardeerde haar moeder niet. 'Kleed je aan,' zei ze, en met een blik op de witte jurk die aan de kastdeur hing, 'en draag je blauw katoenen jurk maar tot we naar de kerk gaan. Anders maak je je witte jurk maar vuil terwijl je oma helpt.'

Onder toezicht van haar moeder trok Crystal haar ondergoed aan en liet haar oude blauw katoenen jurk over haar hoofd glijden. Even zag ze er daarin weer uit als een kind, maar haar lichaam was al te ver ontwikkeld om door het verschoten katoen te kunnen worden verhuld. Ze had de jurk nog niet dichtgeknoopt of de deur vloog open en Becky stormde de kamer in en begon zenuwachtig te kwebbelen en zich over haar broer te beklagen. Becky had het bruine haar van haar moeder en ver uiteenstaande bruine ogen. Ze was niet knap, maar had toch wel iets aantrekkelijks en haar lichaam was lang en slank, haast net zoals dat van Crystal. Maar haar trekken hadden niets opmerkelijks en haar stem schoot uit met een schrille jammertoon toen ze Olivia vertelde dat Jared alle handdoeken in de enige badkamer van de boerderij kletsnat had gemaakt.

'Ik kan mijn haar niet eens fatsoenlijk drogen. Dat doet hij nu elke dag, mama! Ik weet zeker dat hij het met opzet doet!'

Crystal staarde haar zwijgend aan, alsof ze elkaar nooit eerder hadden ontmoet. Hoewel ze bijna vijftien jaar dicht op elkaar hadden geleefd, waren de meisjes meer vreemden dan zusters. Rebecca was het evenbeeld van haar moeder met haar bruine haar en bruine ogen, haar gejaagdheid en ononderbroken geklaag. Vandaag ging ze trouwen met de jongen op wie ze verliefd was geworden toen ze net zo oud was als Crystal nu en ze had de hele oorlog op hem gewacht. En nu zou het huwelijk gesloten worden, ongeveer een jaar nadat hij heelhuids was thuisgekomen uit Japan. Op haar achttiende was ze nog maagd. 'Ik kan hem niet uitstaan, mama, ik kan hem niet uitstaan,' zei ze, doelend op haar broer. Haar lange bruine haar hing nat op haar rug en met tranen van woede in haar ogen keek ze naar haar moeder en haar zuster, terwijl ze op Jared foeterde.

'Nou, na vandaag hoef je niet meer met hem in één huis te wonen.' Haar moeder glimlachte. Ze hadden de dag tevoren een langdurig gesprek gehad, terwijl ze langzaam langs de schuur wandelden, waarbij haar moeder haar had uitgelegd wat Tom van haar zou verlangen tijdens de huwelijksnacht in Mendocino. Becky had al het een en ander gehoord van vriendinnen, van wie sommigen een paar maanden nadat hun geliefden uit de Pacific waren thuisgekomen, getrouwd waren. Maar Tom had eerst een baan willen hebben en Becky's vader had geëist dat ze eerst haar middelbare school afmaakte. Dat had ze vijf weken geleden gedaan en nu zou haar droom op een stralend zonnige dag tegen het eind van juli in vervulling gaan: ze zou mevrouw Thomas Parker worden. Het klonk heel volwassen en eigenlijk ook wel een beetje beangstigend. Heimelijk vroeg Crystal zich af waarom haar zuster met hem ging trouwen. Met Tom zou Becky nooit verder komen dan Booneville. Haar leven zou hier beginnen en ook precies hier eindigen, op de boerderij waar ze waren opgegroeid. Crystal hield van de boerderij en wilde er ook wel wonen, maar pas nadat ze het een en ander van de wereld had gezien. Ze droomde van andere plaatsen, andere dingen, andere mensen dan met wie ze

was opgegroeid. Ze wilde meer van de wereld zien dan dat ene stuk land dat werd omsloten door de Mayacama-bergen. Aan Crystals wanden hingen foto's van filmsterren zoals Greta Garbo en Betty Grable, Vivien Leigh en Clark Gable. Er hingen foto's van Hollywood, San Francisco en New York en haar vader had haar eens een ansichtkaart van Parijs laten zien. Ze droomde wel eens van Hollywood en filmster worden. Ze droomde van reizen naar mysterieuze plaatsen, waarover ze soms fluisterend met haar vader praatte. Ze wist dat het niet meer dan dromen waren, maar ze was er vol van. En ze wist heel zeker dat ze meer verlangde dan levenslang gebonden zijn aan een man als Tom Parker. Hun vader had hem een baan op de boerderij aangeboden omdat hij nergens werk had kunnen vinden. Tom was na Pearl Harbor voortijdig van school gegaan om dienst te nemen en Becky had geduldig op hem gewacht, had hem wekelijks geschreven en vaak maanden op een brief van hem moeten wachten. Hij leek volwassen geworden toen hij thuiskwam vol oorlogsverhalen. Op z'n eenentwintigste was hij een man, dat dacht Becky althans. En nu, na een jaar, zou hij haar echtgenoot worden.

'Waarom ben jij nog niet aangekleed?' viel Becky opeens tegen haar zuster uit, die er op blote voeten bij stond in de blauw katoenen jurk die ze van haar moeder had moeten aantrekken. 'Je had allang klaar moeten zijn!' Het was zeven uur 's ochtends en ze hoefden pas om halfelf naar de kerk te vertrekken.

'Ik moet van mama grootmoeder helpen in de keuken.' Ze zei het op rustige toon, een heel andere dan die van haar moeder en Becky. Ze had een stem waarin de hese sensualiteit van haar zingen bijna hoorbaar was. Haar liedjes waren onschuldig, maar de stem die ze zong was doortrokken van instinctieve passie. Becky smet haar eigen natte handdoek op het bed dat ze gedeeld hadden en dat nog niet was opgemaakt omdat Crystal het veld in was gelopen om de zon te zien opgaan. 'Hoe kan ik me hier aankleden, in deze troep?'

'Crystal, maak het bed op!' zei Olivia op strenge toon en ze

begon Becky's haar te kammen. Ze had zelf de sluier voor haar dochter gemaakt: een kroontje van wit satijn, bezet met kleine pareltjes, en meters stijve witte tule die ze in Santa Rosa had gekocht.

Crystal streek de lakens glad en spreidde de zware donsdekken die hun grootmoeder jaren geleden voor hen had gemaakt, erover uit. Olivia had er een gemaakt voor Becky, als huwelijkscadeau. Die was al naar het kleine huisje op het erf gebracht, waarin ze van hun vader mochten wonen tot ze zich een eigen huis konden veroorloven. Olivia vond het wel plezierig dat Becky zo dicht bij haar in de buurt bleef en Tom had zich opgelucht gevoeld dat hij geen huis hoefde te huren dat ze nog niet konden betalen. Crystal had het gevoel dat Becky helemaal niet wegging. Ze zou maar enkele honderden meters verderop wonen aan de onverharde weg, waarlangs ze zo vaak met haar vader op de tractor reed.

Olivia borstelde zorgvuldig Becky's haar uit terwijl de twee vrouwen babbelden over Cliff Johnson en zijn Franse vrouw. Hij had haar als oorlogsbruid mee naar huis gebracht en Becky had lang en intensief nagedacht of die twee voor de bruiloft moesten worden uitgenodigd. 'Ze is nog niet zo kwaad,' gaf Olivia voor het eerst sinds een jaar toe. Crystal stond zwijgend naar hen te kijken. Ze voelde zich altijd een buitenstaander bij haar familie. Ze betrokken haar nooit in hun gesprekken. Ze vroeg zich af of haar moeder na Becky's vertrek meer aandacht voor háár zou hebben en luisteren naar wat zij te zeggen had, of dat ze al haar vrije tijd in Becky's huisje zou doorbrengen. 'Ze heeft je een prachtig stuk kant gegeven, het was nog van haar grootmoeder in Frankrijk, zei ze. Daar kun je later nog wel eens iets moois van maken.' Het waren de eerste welwillende woorden die iemand aan Mireille had gewijd sinds ze een jaar tevoren in de plaats was komen wonen. Ze was geen knap meisje, maar ze was vriendelijk en had wanhopig geprobeerd zich aan te passen, ondanks alle aanvankelijke weerstand bij alle vrienden en kennissen van Cliff. Er wachtten thuis immers genoeg meisjes op de terugkeer van de jon-

gens, zodat ze geen buitenlandse meisjes uit de oorlog hoefden mee te nemen. Maar ze was in elk geval blank, en dat was het meisje met wie Boyd Webster uit Japan was thuisgekomen niet. Het was een schandaal geworden dat zijn familie nooit te boven zou komen, nooit. En Becky had het met Tom aan de stok gekregen en hem verboden Boyd en zijn vrouw op de bruiloft uit te nodigen. Ze had gehuild en gejammerd, was kwaad geworden en had zelfs gesmeekt. Maar Tom had volgehouden dat Boyd zijn beste vriend was en dat ze vier jaar oorlog zij aan zij hadden overleefd. En al had hij nu die stommitéit uitgehaald om met dat meisje te trouwen, Tom wilde hem niet van hun bruiloft weren. Hij had Boyd zelfs gevraagd zijn getuige te zijn, wat Becky nog woedender had gemaakt. Maar ten slotte had ze moeten inbinden; Tom Parker bleek nog koppiger dan zij. Het zou pijnlijk zijn Hiroko te zien verschijnen, en je kon ook niet doen of je niet wist wie ze was met haar scheefstaande ogen en haar glimmend zwarte haar. Haar aanwezigheid alleen al herinnerde iedereen aan de jongens die ze in de Pacific hadden verloren. Het was een schande, kon je wel zeggen. Tom mocht haar ook niet, maar Boyd was zijn makker, zijn vriend, en Tom liet hem niet vallen. Boyd had zijn prijs trouwens toch wel betaald voor zijn huwelijk met een Japanse. Niemand had hem een baan willen geven toen hij met haar thuiskwam en elke deur in de omgeving was voor hun neus dichtgesmeten. Ten slotte had de oude Petersen medelijden met hem gekregen en hem als pompbediende aangenomen, wat redelijk betaalde, maar Boyd kon meer dan dat. Hij was voor de oorlog van plan geweest te gaan studeren, maar die kans was nu wel verkeken. Hij moest werken om zichzelf en Hiroko te onderhouden. Iedereen nam aan dat ze op den duur de moed wel zouden verliezen en naar elders verhuizen; dat hoopte men althans. Maar Boyd was op zijn manier even sterk aan het dal gehecht als Tad Wyatt en Crystal.

Crystal was geboeid geweest door Boyds knappe Japanse vrouw, toen ze in de plaats waren gearriveerd. Hiroko's vriendelijk en fijngevoelig optreden, haar aarzelende manier van

spreken, haar buitengewone hoffelijkheid en haar behoedzame Engels hadden Crystal als een magneet aangetrokken. Maar Olivia had niet gewild dat Crystal met de Japanse omgng en zelfs haar vader had het beter gevonden die twee niet uit te nodigen. Met sommige zaken kon je je beter niet bemoeien en daar hoorden Webster en zijn vrouw op dat moment ook bij.

‘Wat sta je daar nou naar je zuster te gluren?’ Het drong tot Olivia door dat Crystal naar hen keek en toen pas besepte ze dat ze er nog was. ‘Ik heb je net gezegd dat je oma in de keuken moet gaan helpen.’

Zonder iets te zeggen liep Crystal de slaapkamer uit, onhoorbaar op haar blote voeten, en Becky babbelde zenuwachtig verder over de trouwerij. Toen ze de keuken binnenkwam, bleken daar al drie vrouwen aanwezig te zijn die van naburige grote en kleine boerderijen waren gekomen om een handje te helpen. Becky’s huwelijk zou de gebeurtenis van het jaar worden en de eerste van die zomer. Vrienden en kennissen zouden van kilometers ver in de omtrek komen. Er werden tweehonderd gasten verwacht en de vrouwen werkten onder hoogspanning om de laatste hand te leggen aan het uitgebreide middagmaal dat na afloop van de kerkdienst zou worden opgediend.

‘Waar heb je gezeten, kind?’ snauwde haar grootmoeder en ze wees jachtig op een reusachtige ham. Ze slachtten hun eigen varkens en kookten hun eigen hammen. Alles wat op tafel zou komen was afkomstig van de boerderij en daar bereid. Tot de wijn toe die haar vader zou schenken.